

ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 11 0 К 003778 12 Квлз
Бања Лука, 19.11.2012. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске, у вијећу састављеном од судија Желимира Барића, као предсједника вијећа, Горане Микеш, Обрена Бужанина, Горјане Попадић и Биљане Томић, као чланова вијећа, уз учешће записничара Софије Рибих, у кривичном предмету против осуђене Д. М., због кривичних дјела разбојништва у помагању из члана 233. став 2. у вези са ставом 1. и у вези са чланом 25. и одузимања моторног возила из члана 237. став 1. Кривичног закона Републике Српске, одлучујући о захтјеву за заштиту законитости, који је поднијела бранилац осуђене, адвокат Н. В. из Б. Л., против пресуде Врховног суда Републике Српске број 11 0 К 003778 11 Кж 8 од 27.3.2012. године, у сједници вијећа одржаној 19.11.2012. године, донио је

ПРЕСУДУ

Одбија се захтјев за заштиту законитости, као неоснован.

Образложење

Пресудом Окружног суда Бања Лука број 11 0 К 003778 10 К од 27.6.2010. године, која је, у односу на оптужену Д. М., потврђена пресудом Врховног суда Републике Српске 11 0 К 003778 11 Кж од 27.3.2012. године, оглашена је кривом оптужена Д. М., због стицаја кривичних дјела разбојништва у помагању из члана 233. став 2. у вези са ставом 1. и у вези са чланом 25. Кривичног закона Републике Српске (у даљем тексту: КЗ РС), за које је утврђена казна затвора у трајању од 2 (двije) године и одузимања моторног возила из члана 237. став 1. КЗ РС, за које је утврђена казна затвора у трајању од 2 (два) мјесеца, па је примјеном члана 42. став 2. тачка 2. КЗ РС, оптужена Д. М., осуђена на јединствену казну затвора у трајању 2 (двije) године и 1 (један) мјесец, у коју је урачунато вријеме проведено у притвору од 03.6.2010 до 27.6.2010. године.

Оптужена је обавезана да плати, на име паушала износ од 300,00 КМ, и трошкове браниоца по службеној дужности, која висина ће бити одређена посебним рјешењем.

Против пресуде Врховног суда Републике Српске 11 0 К 003778 11 Кж 8 од 27.3.2012. године, бранилац осуђене, адвокат Н. В. из Б. Л., поднијела је захтјев за заштиту законитости (у даљем тексту: Захтјев), због повреде Кривичног закона, са приједлогом да се преиначи другостепена пресуда или преиначи провстепена пресуда и оптужена ослободи од оптужбе за кривично

дјело разбојништва у помагању из члана 233. став 2. у вези са ставом 1. и у вези са чланом 25. КЗ РС, или укину обе те пресуде у односу на то дјело и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење.

У смислу члана 353. Закона о кривичном поступку Републике Српске („Службени гласник Републике Српске“, број 53. од 11. јуна 2012. године, у даљем тексту: ЗКП РС), достављен је републичком тужиоцу Захтјев са списима предмета, па је у поднеску, под бројем Т 13 0 КТЗ 0002056 12 од 24.10.2012. године, предложено да се Захтјев одбије.

Приликом одлучивања о Захтјеву, овај суд се, у смислу одредбе члана 354. став 1. ЗКП РС, ограничио само на испитивање оних повреда закона на које се позвао подносилац Захтјева, те је одлучено као у изреци ове пресуде из слjedeћих разлога:

Захтјев није основан.

У смислу одредбе члана 350. став 1. ЗКП РС, Захтјев се може поднијети против правоснажне пресуде само у случајевима повреде Кривичног закона, те повреде одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка г) ЗКП РС, која се манифестује у повреди права на одбрану, а уз ограничења прописана у ставу 2. и 3. истог законског прописа.

Аргументи из образложења Захтјева, изнесени су у прилог тврдњи да је, у конкретном случају, повријеђен Кривични закон, јер радње осуђене Д. М., описане у изреци првостепене пресуде, не садрже битна обиљежја бића кривичног дјела разбојништва у помагању из члана 233. став 2. у вези са ставом 1. и у вези са чланом 25. КЗ РС. Указује се на изостанак оног дијела описа радње из кога произилазе елементи виности, као њеног субјективног односа према дјелу у цјелини.

Међутим, изнесени аргументи, по оцјени овог суда, нису основани, јер је у чињеничном опису радње извршења, онако како је дат у изреци правоснажне првостепене пресуде, јасно описан начин на који је оптужена Д. М., прибављањем средстава за извршење кривичног дјела (плавог комбинезона у којем ће извршити разбојништво оптужени С. Ћ.) и унапријед обећавањем прикривања кривичног дјела и налажењем стана за извршиоце разбојништва, у вријеме док је за оптуженим С. Ћ. била расписана потјерница због извршења кривичног дјела тешког убиства, помогла у извршењу конкретног кривичног дјела.

Имајући у виду наведено, нема сумње да такав чињенични опис радњи, супротно аргументима из Захтјева, јасно дефинише елементе умишљаја и субјективни однос оптужене Д. М. у помагању извршења конкретног кривичног дјела разбојништва.

Остали аргументи из Захтјева, којима се оспорава правилност оцјене спроведених доказа, са аспекта начина употребе комбинезона (ношењем истог приликом извршења дјела, нису били покривени они дијелови тијела битни за идентификацију извршиоца, глава, лице), који је, према утврђењу

побијане пресуде набавила оптужена Д. М. и који је користио у извршењу дјела оптужени С. Ћ., представљају ревизију чињеничног стања утврђеног правоснажним пресудама, по ком основу се, у смислу одредбе члана 350. став 1. ЗКП РС, овај ванреди правни лијек не може поднијети.

Из наведених разлога Захтјев браниоца осуђене није основан, ради чега је исти ваљало одбити, на основу члана 355. ЗКП РС.

Записничар
Софија Рибич

Предсједник вијећа
Желимир Барић

За тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић